

Arrest

nr. 124 527 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 19 februari 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekers dienden op 13 december 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoekers dienden op 13 december 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 april 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 13 januari 2011, nrs. 54 318 en 54 319).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van staatssecretaris) nam op 29 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Na beroep stelde de Raad de afstand van het geding vast (RvV 29 juni 2012, nr. 84 015).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 april 2013 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.9. Verzoekers dienden op 10 mei 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door verzoekers aangevuld op 8 oktober 2013.

1.10. Verzoekers dienden op 19 juni 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 juli 2013 beslissingen waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard ten aanzien van eerste verzoeker en onontvankelijk aanzien van tweede verzoekster.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 november 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 28 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.05.2013 en aanvullingen op 19.06.2013 en 08.10.2013 werd ingediend door :

A.(...), A.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

M.(...), G.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Volgens paspoort: M.(...), G.(...)

+ meerderjarige zoon:

A.(...), K.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Georgië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen dienden op 10.05.2013 een aanvraag tot regularisatie in. Pas op 08.10.2013 leggen zij een kopie voor van hun identiteitsbewijs, namelijk hun paspoort. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze dienst aangezien artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011 en arrest RVS 219.256 dd 08.05.2012) De Omzendbrief d.d. 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

De door betrokkenen voorgelegde stukken met name hun geboorteakten kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het door dhr A.(...) A.(...) voorgelegd stuk met name een rijbewijs kan evenmin door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name hun huwelijksakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien dit niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht "iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in art. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen". Verzoekers stellen daarbij als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatie-aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

"Betrokkenen dienden op 10.05.2013 een aanvraag tot regularisatie in. Pas op 08.10.2013 leggen zij een kopie voor van hun identiteitsbewijs, namelijk hun paspoort.

Dit kan echter niet aanvaard worden door onze dienst aangezien artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer een vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd. 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd. 30.06.2011 en arrest RVS 219.256 dd. 08.05.2012). De Omzendbrief dd. 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld."

Dat dit evenwel strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, strijdig met de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2 - 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Inderdaad is het zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een identiteitsdocument hebben en de buitengewone omstandigheden aantonen, moet beoordelen op het moment van de beslissing en niet op het moment van de aanvraag.

In die zin oordeelt ook de Raad van State, in een zeer recent arrest van 7 mei 2013 (R.v.St. nr. 223.428 van 7 mei 2013).

Hier kan verwezen worden naar de uitdrukkelijke bewoordingen van het bovengenoemd arrest van de Raad van State :

« Considérant, sur les deux branches du moyen réunies, qu 'il résulte de cette disposition que l'existence de circonstances exceptionnelles est une condition de recevabilité de la demande par laquelle l'étranger sollicite, en Belgique, l'autorisation de séjour; que la réalité des circonstances exceptionnelles doit s'apprécier au jour où l'administration statue sur la demande; qu 'ainsi, de même que l'administration ne peut pas ne pas tenir compte, au moment où elle statue, d'éléments postérieurs ou complémentaires versés au dossier par l'étranger, qui sont de nature à avoir une incidence sur l'examen de la recevabilité de la demande, de même il ne peut lui être reproché d'avoir égard à des éléments ayant une incidence objective sur la situation de l'étranger quant aux circonstances invoquées; que si les conditions de recevabilité liées à la forme de la demande s'apprécient au moment de son introduction, la condition d'établir des "circonstances exceptionnelles" n'est nullement une condition de forme mais une condition supplémentaire à remplir pour que la demande soit recevable en Belgique, laquelle condition s'apprécie au moment où l'administration statue; que dès lors que la condition de disposer d'un document d'identité, laquelle a pour but d'établir avec certitude l'identité de l'étranger, a été XI -19.072-4/4 ajoutée à la condition de justifier de "circonstances exceptionnelles", sans qu'aucune hiérarchie ne puisse être établie entre ces deux conditions de recevabilité, cette condition doit également s'apprécier au moment où l'administration statue, contrairement à ce que soutient le moyen; que chacune des deux branches du moyen étant fondée sur le postulat erroné selon lequel la condition relative à la production d'un document d'identité doit être appréciée au moment de l'introduction de la demande, il en découle que le moyen n 'est pas fondé. »

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag van 10 mei 2013 als identiteitsdocumenten een kopie van hun geboorteakte voegden en een kopie van het rijbewijs van eerste verzoeker. Bij hun aanvulling van 8 oktober 2013 maakten verzoekers een kopie over van hun paspoorten.

2.7. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard omdat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden niet werden vervuld. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen dienden op 10.05.2013 een aanvraag tot regularisatie in. Pas op 08.10.2013 leggen zij een kopie voor van hun identiteitsbewijs, namelijk hun paspoort. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze dienst aangezien artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011 en arrest RVS 219.256 dd 08.05.2012) De Omzendbrief d.d. 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

De door betrokkenen voorgelegde stukken met name hun geboorteakten kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het door dhr A.(…) A.(…) voorgelegd stuk met name een rijbewijs kan evenmin door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name hun huwelijksakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien dit niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld.

(…)”

2.8. Verzoekers betwisten niet dat de bij hun aanvraag van 10 mei 2013 gevoegde documenten niet kunnen worden aanvaard als identiteitsdocumenten. Zij betogen dat er wel rekening diende te worden gehouden met hun identiteitsdocumenten die zij na hun aanvraag bij hun aanvulling van 8 oktober 2013 hebben overgemaakt. Verzoekers menen dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te worden beoordeeld op het moment van het nemen van de beslissing en niet op het ogenblik van de aanvraag, waarbij zij verwijzen naar een Franstalig arrest van de Raad van State (RvS 7 mei 2013, nr. 223.428) waarin gesteld wordt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beoordelen op het moment van de beslissing en niet op het moment van de aanvraag.

2.9. De Raad dient vast te stellen dat de rechtspraak van de Raad van State op dit punt niet eenduidig is aangezien in meerdere arresten het tegendeel wordt gesteld, met name dat de vraag of de indiener van

een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over identiteitsdocumenten beschikt, moet worden beoordeeld op het ogenblik van zijn aanvraag. In zijn arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013, dat van recentere datum is dan het door verzoekers geciteerde arrest, oordeelde de Raad van State als volgt: *“Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonst. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”* (zie tevens RvS 24 juli 2013, nr. 224.393 en RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

2.10. Bijkomend merkt de Raad op dat het standpunt dat in 2.9 werd toegelicht spoort met de inhoud van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S., 4 juli 2007) waarin het volgende wordt gestipuleerd: *“Wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk”* (punt II. C. 2. c)). De gemachtigde van de staatssecretaris hoefde derhalve geen rekening te houden met de door verzoekers op 8 oktober 2013 overgemaakte kopieën van hun paspoorten aangezien zij bij hun initiële aanvraag van 10 mei 2013 geen identiteitsdocumenten werden gevoegd. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat de vreemdelingen die zijn identiteitsdocumenten *“als aanvulling op de eerdere aanvraag”* indient, geenszins bewijst *“dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte”* en dus niet voldeed aan deze ontvankelijkheidsvereiste.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN